

Michael Scott

ALCHYMISTA

Tajomstvá
NESMRTEĽNÉHO
NICHOLASA FLATTELA

CO
BOO

Tajomstvá nesmrteľného Nicholasa Flamela 1: Alchymista

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Michael Scott
Tajomstvá nesmrteľného Nicholasa Flamela 1:
Alchymista – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

COO
BOO

ALCHYMISTA

Tajomstvá
NESMRTEĽNÉHO
NICHOLASA FLAMMELA

Michael Scott

COO
BOO

Venujem Claudette, samozrejme.

Iamque opus exegi.

Som legenda.

Smrť nemá nado mnou nijakú moc a nijaká choroba nezasiahne moje telo. Keď na mňa pozriete, nepodari sa vám odhadnúť môj vek, a predsa som sa narodil roku Pána 1330, pred vyše šesťsto sedemdesiatimi rokmi.

*V živote som býval všeličím: fyzikom i kuchárom, kníhkupcom i vojakom, učiteľom jazykov i chemikom a tiež mužom zákona i zlo-
dejom.*

*Ale ešte pred tým všetkým som bol alchymistom. Bol som sám Al-
chymista.*

*Uznávali ma ako najväčšieho alchymistu všetkých čias, ktorého vy-
hľadávali kráľi, princovia, cisári, ba dokonca i pápež. Dokázal som
premeniť obyčajný kov na zlato a bezcenné kamene na vzácne draho-
kamy. Ba čo viac, objavil som tajomstvo večného života, ukryté v kni-
he prastarých kúziel.*

*Moju ženu Perenelle však teraz uniesli a knihu mi ukradli. Bez
tej knihy začneme so ženou starnúť. A kým mesiac vstúpi do splnu,
budeme postupne chradnúť a napokon zhyjnieme. A ak my zomrieme,
potom zlo, s ktorým sme tak dlho zápasili, bude sláviť víťazstvo. Zem
opäť ovládnu Staršie rasy a vymažú ľudské pokolenie z jej povrchu.*

No ja sa nevzdám bez boja.

Lebo ja som nesmrteľný Nicholas Flamel.

Z Denníka Nicholasa Flamela, Alchymistu

Zapísané dňa 31. mája v San Franciscu,

mojom adoptívnom meste

ŠTVRTOK

31. mája

Prvá kapitola

„*P*očúvaj, vieš mi vysvetliť, z akých dôvodov sa niekto rozhodne obliecť si v San Franciscu uprostred leta teplý kabát?“ spýtala sa Sophie Newmanová a zatlačila si do ucha bezdrôtové slúchadlo k mobilu.

Z druhej strany kontinentu sa jej módou posadnutá kamarátka Elle zaujímalá: „Čo sú to za kabáty?“

Sophie si poutierala ruky do handričky, ktorú mala zastrčenú za zásterou, presunula sa spoza pokladnice prázdnej kaviarne bližšie k oknu a sledovala, ako z auta na opačnej strane ulice vystupujú zvláštni muži. „Hrubé vlnené čierne kabáty. A majú na sebe aj čierne rukavice a klobúky. A slnečné okuliare.“ Pritisla tvár ku sklu. „A to je aj na toto mesto až príliš čudné.“

„Nie sú z pohrebnej služby?“ nadhodila Elle, ktorej v mobile trochu preskakoval hlas. V pozadí Sophie počula zavýjať hlasnú pochmúrnú hudbu – pravdepodobne Lacrimosu alebo Amorphis. Elle sa ešte stále nepodarilo vyrásť z lásky ku gotickému rocku.

„Možno,“ povedala Sophie nepresvedčivo. Práve klebetila s kamarátkou cez telefón, keď si zrazu všimla to nezvyčajné auto. Bolo dlhé a elegantné a vyzeralo ako vystrihnuté zo starého čiernobieleho filmu. Keď prechádzalo okolo výkladu kaviarne, od čiernych skiel jeho okien sa odrazilo slnečné svetlo a na chvíľu zalialo vnútro kaviarne teplými zlatistými lúčmi, ktoré Sophie takmer oslepili. Pred očami sa jej roztancovali čierne bodky, a kým sa ich snažila zbaviť žmurkaním, stihla si všimnúť, že na úpätí kopca sa auto obrátilo a pomaly sa vracia. Bez akéhokoľvek signálu odrazu zaparkovalo priamo pred malým kníhkupectvom na druhej strane ulice.

„Možno sú to mafiáni,“ poznamenala Elle dramaticky. „Môj oco pozná jedného chlapíka, čo k nim patrí. Ale ten jazdí na Toyote Prius,“ dodala.

„Toto rozhodne nie je toyota,“ vyhlásila Sophie, pozorujúc auto a dvoch mohutných mužov, ktorí pri ňom stáli zabalení do teplých kabátov, rukavíc a klobúkov, oči skryté za priveľkými tmavými sklami okuliarov.

„Možno im je len zima,“ navrhla Elle. „Neochladilo sa tam u vás v San Franciscu?“

Sophie Newmanová vrhla pohľad na hodiny s teplomerom, ktoré viseli na stene za pokladnicou. „Momentálne je tu štvrt na tri a... vyše dvadsaťsedem stupňov,“ oznámila. „Ver mi, zima im určite nie je. V tých kabátoch sa musia variť. Počkaj,“ dodala, „niečo sa tam deje.“

Zadné dvere auta sa otvorili a z nich sa meravo vysúkal ďalší muž, dokonca ešte rozložitejší než prví dvaja. Ako zatváral dvere, po tvári mu prebehol slnečný lúč a Sophie zachytila záblesk

nezdravo bledej sivobielej pokožky. Upravila si hlasitosť na slúchadle. „No mala by si vidieť, čo práve vyliezlo z toho auta. Obrovský chlap so sivou pleťou. Sivou, chápeš? To by mohlo byť vysvetlenie – možno majú nejaký kožný problém.“

„V telke som videla dokument o ľudoch, čo nemôžu vyjsť na slnko...“ rozhovorila sa Elle, no Sophie ju prestala počúvať.

Z auta vystúpil štvrtý muž.

Bol tu štúply elegán v úhladnom tmavosivom obleku s vestou, ktorý pôsobil trochu staromódne, no očividne bol ušitý na mieru. Oceľovosivé vlasy mal hladko stiahnuté do chvosta a ústa s bradou mu lemovala pedantne zastrihnutá trojuholníková čiernosivá briadka. Odstúpil od auta a vošiel pod pruhovanú markízu, ktorá chránila police s knihami pred obchodom. Keď vzal do rúk paperback s pestrofarebnou obálkou, Sophie si všimla, že má navlečené sivé rukavice. Vo svetle sa mu na zápästí zableskol perleťový manžetový gombík.

„Idú do kníhkupectva,“ oznámila kamarátke.

„Josh tam ešte brigáduje?“ pohotovo zareagovala Elle.

Sophie ignorovala náhly záujem, ktorý jej zaznel v hlase. To, že sa najlepšej kamoške páči jej brat-dvojča, pokladala za trochu úchylné. „Hej. Brnknem mu, čo sa tam deje. Potom ti hneď zavolám.“ Ukončila hovor, vybrala si z ucha slúchadlo a neprítomne si masírovala rozhorúčený lalôčik, nespúšťajúc oči z čudného mužička. Mal v sebe niečo... niečo neobyčajné. Možno je to módný návrhár, uvažovala, alebo filmový producent, či spisovateľ – už si všimla, že spisovatelia mávajú záľubu v bizarných odevných štýloch. Dá mu ešte pár minút, nech vojde dnu, a potom brnkne bratovi, aby jej podal správu.

Sophie sa už-už chcela odvrátiť od okna, no vtom sa sivý mužík prudko zvrtol a zahľadel priamo na ňu. Stál pod markízou a tvár mal v tieni, no napriek tomu sa jej na okamih zamarilo, že mu žiaria oči.

Sophie vedela – ani trochu nepochybovala –, že ju ten sivý mužík nemôže vidieť: stála predsa na druhej strane ulice za sklenou tabuľou, ožiarenou odrazom popoludňajších slnečných lúčov. V prítmí za sklom musela byť neviditeľná.

A predsa...

A predsa v tom okamihu, keď sa im stretli pohľady, Sophie zacítila, ako sa jej zježili všetky jemné chlípky na rukách, a na zátylku ju poštekľil obláčik chladného vzduchu. Potriasla plecami a pohodila hlavou, až sa jej na lícach zavlnili pramene dlhých blond vlasov. Prešla sotva sekunda a mužík odvrátil zrak, no Sophie sa zazdalo, že predtým hľadel priamo na ňu.

Keď sivý mužík a jeho traja zababušení spoločníci zmizli v útrobach kníhkupectva, Sophie si v duchu povedala, že sa jej ten človek vôbec nepozdáva.

Mentol.

A skazené vajcia.

„Fakt hnusný smrad.“ Josh Newman stál uprostred pivnice kníhkupectva a zhlboka sa nadýchol. Odkiaľ ten zápach prichádza? Obzeral sa po policiach prepchatých knihami a rozmýšľal, či sa za ne nedostal nejaký živočích a neskapaľ tam. Čo iné by mohlo tak odporne páchnuť? Vzduch v malej preplnenej pivnici bol vždy suchý a prašný, nasýtený arómou vysychajúcich zvítkov papiera a ťažším pachom starých kožených väzieb i zaprášených pavučín. Josh tú

vôňu miloval – pripadala mu teplá a upokojujúca ako vôňa škoricie a klinčekov, ktorú si spájal s Vianocami.

Mentol.

Jeho ostrá a čistá aróma preťala ovzdušie zatuchnutej pivničky. Pripomenula mu vôňu novej zubnej pasty alebo bylínkových čajov, ktoré pripravovala jeho sestra v kaviarni oproti. Pach mentolu prerazil ťažšiu vôňu kože a papiera. Bol taký silný, že Josha zaštipalo v nosných dutinách a mal pocit, že sa každú chvíľu rozkýcha. Rýchlo si z uší vytiahol malé biele slúchadlá od iPodu. Vedel, že kýchať so slúchadlami v ušiach nie je dobrý nápad – idú z toho prasknúť ušné bubienky.

Vajcia.

Jasne rozoznával odporný sírový zápach skazených vajec. Ten prekryl sviežu vôňu mentolu... a výsledok bol nechutný. Cítil, ako mu ten puch obaľuje jazyk a pery, a koža na hlave ho začala svrbieť, akoby sa mu po nej čosi plazilo. Josh si prstami prehrabol strapaté blond vlasy a striaslo ho. Určite je upchatá kanalizácia.

Slúchadlá si nechal voľne visieť cez plecيا, pozrel na zoznam kníh vo svojej ruke a opäť pohľadom preletel police – *Súborné dielo Charlesa Dickensa*, tri zväzky v červenej koženej väzbe. Kde by tak mohli byť?

Josh brigádoval v kníhkupectve už takmer dva mesiace, a stále nemal ani potuchy, kde sa čo nachádza. Neexistoval tu nijaký skladovací systém... Teda, lepšie povedané, systém by aj bol, ibaže jeho pravidlá poznali len Nick a Perry Flemingovci, majitelia Malého kníhkupectva. Nick so ženou vedeli za pár minút nájsť akúkoľvek knihu hore v obchode či v pivnici.

Vzduchom sa opäť prevalila vlna mentolovej arómy, okamžite

nasledovaná skazenými vajcami. Josh sa rozkašlal a cítil, že mu slzia oči. To už nebolo normálne! Zoznam kníh si napchal do vrecka džínsov, do druhého zastrčil slúchadlá a pomedzi stohy kníh a škatúl zamieril ku schodom. V tom smrade už nevydrží ani minútu. Pokúsil sa pretrieť si dlaňami oči, ktoré ho začali neznesiteľne rezať. Zdrapol okraj zábradlia a vyhupol sa na schody. Potreboval aspoň dúšok čerstvého vzduchu, aby sa nepovracal, no čudné bolo, že čím vyššie stúpал po schodoch, tým bol pach silnejší.

Vystrčil hlavu z pivničných dvierok a poobzeral sa okolo.

V tej chvíli Josh Newman pochopil, že svet už nikdy nebude taký, aký bol dosiaľ.

Druhá kapitola

Josh nakúkal ponad okraj pivnice a oči mu slzili od pachu síry a mentolu. Zvyčajne tichý obchod bol zrazu plný ľudí. Majiteľa Nicka Fleminga obklopili piati muži – štyria boli rozložití a pôsobili neohrabane, zatiaľ čo piaty bol drobný a akýsi zlovestný. Joshovi napadlo, že je možno svedkom lúpežného prepadnutia.

Jeho šéf, Nick Fleming, stál uprostred obchodu tvárou k ostatným. Vyzeral dosť všedne. Mal priemernú výšku i stavbu tela a nemal žiadne výrazné črty – s výnimkou očí, ktoré boli také svetlé, že sa zdali takmer bezfarebné. Čierne vlasy nosil ostrihané nakrátko a bradu mu vždy pokrýval tieň strniska, akoby sa pár dní neholil. Na sebe mal, ako vždy, obyčajné čierne džínsy, voľné čierne tričko s reklamou na koncert, ktorý sa konal pred dvadsiatimi piatimi rokmi, a ošúchané kovbojské čížmy. Na ľavom zápästí nosil lacné digitálky a pravé mu zdobila hrubá strieborná reťaz spolu s dvoma pestrofarebnými rozstrapkanými náramkami priateľstva.

Oproti nemu stál drobný muž v elegantnom sivom obleku.

Josh si zrazu uvedomil, že tí dvaja sa nezhovárajú... a predsa sa medzi nimi čosi dialo. Obaja muži stáli nepohnuto, s rukami pri tele, s ohnutými lakťami a otvorenými dlaňami. Nick stál v strede obchodu, zatiaľ čo muž v sivom bol bližšie k dverám a z každej strany pri ňom stál jeden z mužov v čiernych kabátoch. Zvláštne bolo, že Nickove i mužove prsty sa hýbali, krútili, trepotali, akoby zúrivo ťukali do písacieho stroja; maľičky sa im treli o palce a ukazováky mali vystreté. Flemingovi vychádzali z dlaní obláčiky a chuchvalce zelenej hmly, skrúcali sa do ozdobných ornamentov a klesali k podlahe, kde sa po dopade zvíjali ako zmije. Sivý muž mal dlane skryté v rukaviciach a z nich v špirálach stúpala páchnuci žltkastý dym, ktorý sa rozprskával na dlážke ako špinavá tekutina.

Puch, ktorý sa dvíhal z tohto dymu, naplnil vzduch v miestnosti arómou mentolu a pachom síry. Josh cítil, ako sa mu krúti a zvíja žalúdok, a sťažka prehltol – zo smradu skazených vajec ho napínalo na vrácanie.

Vo vzduchu medzi oboma mužmi sa chveli špirálky zeleného a žltého dymu, a keď sa dotkli, zasyčali a zaprskali iskry. Fleming pohol prstami a z dlane mu vyšľahla špirála zelenkastého dymu, hrubá ako päšť. Prudko do nej fúkol a špirála sa vzniesla do vzduchu. Visela a skrúcala sa vo výške medzi tvármi oboch súperov. Krátke silné prsty sivého muža zatiaľ vyťukávali svoj vlastný rytmus a z dlaní mu vyskočila žltá guľa energie a odrazila sa do priestoru. Zrazila sa so špirálou zeleného dymu, ktorá sa okolo nej ihneď ovinula. Zapraskali iskry... a neviditeľná explózia hodila oboch mužov na druhý koniec miestnosti,

kde sa zrútili na stoly s knihami. Žiarovky pukli, roztrieštili sa a zasypali podlahu skleným prachom. Dve z okien vyrazilo von a zo desať ďalších okenných tabuliek popraskalo.

Nick Fleming spadol na zem neďaleko vstupu do pivnice a takmer sa zvalil na Josha, ktorý stál na schodíkoch ani primrazený, oči vypleštené od šoku a hrôzy. Ako sa Nick staval na nohy, zatlačil Josha hlbšie na schody. „Zostaň dolu, nech sa deje čokoľvek, hlavne zostaň dolu,“ zasyčal a do reči sa mu pritom vkradol akýsi neurčitý cudzí prízvuk. Vzpriamil sa, otočil a Josh videl, ako obrátil dľaň, priložil si ju k tvári a fúkol do nej. A potom urobil pohyb rukou smerom do stredu miestnosti, akoby hádzal loptu.

Josh natiahol krk, aby lepšie videl. No vidieť nebolo čo... a vtom akoby z miestnosti ktosi vysal všetok vzduch. Knihy zrazu vyleteli z políc a pristáli v neusporiadanej kope uprostred podlahy, obrazy v rámoch popadali zo stien a ťažký vlnený koberec sa skrútil, prevrátil a zakotvil v strede izby.

A potom sa tá kopa rozletela na všetky strany.

Dvaja z mohutných chlapov v kabátoch schytali zásah naplno. Hrubé knihy v tvrdej väzbe aj mäkké brožované vydania okolo nich poletovali ako nahnevané vtáky. Josh súcítne zamrkal, keď jedného z nich trafil celou silou do tváre ťažký slovník, z hlavy mu zrazil klobúk a z tváre strhol slnečné okuliare... čím odhalil mŕtvolnú, popolavú pokožku a oči ako lesklé sivé kamienky. Polica plná románov pre ženy zas narazila do tváre jeho spoločníka a zlomila mu lacné slnečné okuliare. Josh videl, že i jeho oči vyzerajú ako z kameňa.

A odrazu si uvedomil, že to kamene naozaj sú.

S otázkou na perách sa obracal k Nickovi Flemingovi, no šéf naňho vrhol varovný pohľad. „Zostaň dolu,“ prikázal. „Priviedol golemov.“ Vtom sivý muž vyslal tri dlhé kopijovité lúče žltej energie a Fleming sa prikrčil. Lúče prerezali knižnicu a zapichli sa do drevenej podlahy. Všetko, čoho sa dotkli, bleskovo začalo hniť a práchnivieť. Kožené väzby kníh popraskali a rozpadli sa, papier sčernel a drevené police i podlaha sa rozsušili a obrátili na prach.

Fleming vyslal do rohu miestnosti ďalšiu neviditeľnú guľu. Josh Newman sledoval pohyb jeho ruky. Kým neviditeľná guľa plachtila vzduchom, zachytil ju záblesk slnečného lúča a Josh ju na okamih zazrel – žiarivo zelenú a vybrúsenú, pripomínala malý smaragdový glóbus. Potom sa posunula z dosahu lúča a opäť zmizla. Tentoraz dopadla na podlahu s ešte dramatickejším efektom. Nerozľahol sa nijaký rachot, no celá budova sa zachvela. Stoly s lacnými brožovanými vydaniami sa rozpadli na triesky a vzduch naplnili útržky papiera, ktoré sa vznášali ako bizarné konfety. Dvaja z mužov v čiernom – golemov – narazili do políc a zhodili na seba všetky knihy, zatiaľ čo tretieho z nich, toho najväčšieho, šmarilo o dvere tak silno, že vyletel na ulicu.

Do ticha, ktoré sa rozhostilo, zaznelo tlmené tlieskanie dlaní v rukaviciach. „Nicholas, vidím, že si si vylepšil techniku,“ prehovoril sivý muž čudne spevavou angličtinou.

„Trénoval som, John,“ odvetil Nick Fleming. Prešmykol sa k otvoreným dverám do pivnice a zatlačil Josha Newmana ešte ďalej na schody. „Vedel som, že skôr či neskôr ma vypátraš.“

„Hľadali sme ťa veľmi dlho, Nicholas. Máš niečo, čo patrí nám. A my to chceme späť.“

Prúžok žltého dymu sa zaryl do stropu nad Flemingovou a Joshovou hlavou. Omietka sčernela, roztavila sa a rozpadla na temné padajúce vločky.

„Spálil som to,“ odvetil Fleming. „Spálil som to už veľmi dávno.“ Zatlačil Josha hlbšie do pivnice a pritiahol za sebou dvere, takže sa obaja ocitli utesnení vo vnútri. „Na nič sa ne-pýtaj,“ varoval Josha a svetlé oči mu žiarili v šere. „Teraz nie.“ Schytil ho za plece a zatisol do najtmavšieho kúta pivnice. Tam zovrel do oboch rúk jednu policu a prudko ňou trhol. Čosi cvaklo, regál sa vysunul dopredu a za ním sa zjavilo skryté scho-disko. Fleming hnal Josha do tej temnoty. „Teraz rýchlo, rýchlo a hlavne potichu,“ upozorňoval ho. Nasledoval Josha do otvoru a uzavrel za nimi vstup práve vo chvíli, keď sa dvere do pivnice roztavili na páchnucu čiernu tekutinu, roztiekli sa po schodoch a zamorili vzduch príšerným sírovým smradom.

„Hore!“ Josh zacítil na uchu Flemingov teplý dych. „Táto cesta ústi do toho prázdneho obchodu vedľa nás. Musíme sa poponáhľať. Dee veľmi rýchlo pochopí, čo sa stalo.“

Josh Newman prikývol – poznal ten obchod. Bývalá čistiareň bola celé leto prázdna. V hlave mu vírili stovky otázok a žiadna z odpovedí, ktoré mu napadli, ho nedokázala uspokojiť, pretože väčšina z nich obsahovala to hrozné slovo: *mágia*. Pred chvíľou sledoval, ako dvaja muži na seba vysielajú gule a lúče čohosi... akýchsi energií. A videl aj spúšť, ktorú tie energie narobili.

Josh si uvedomil, že bol svedkom kúziel.

Aj keď každý predsa vie, že kúzla jednoducho nie sú a nemô-žu byť skutočné.

Tretia kapitola

Čo to tak odporne páchne?

Sophie Newmanová sa zháčila práve vo chvíli, keď sa chystala založiť si do ucha bezdrôtové slúchadlo k mobilu. Zhlboka sa nadýchla, nozdry sa jej zachveli. Zacítila čosi nechutné. Zaklapla mobil, slúchadlo si vložila do vrečka, naklonila sa nad otvorenú dózu plnú tmavých čajových lístkov a nasala ich arómu.

V kaviarničke Kávová šálka pracovala od začiatku prázdnin. Ako brigáda to bolo v pohode, hoci nič výnimočné. Väčšina zákazníkov bola milá, zopár ich bolo nepríjemných a jeden či dvaja vyslovení grobiani, no pracovný čas nebol príliš dlhý, plat bol fajn, prepitné ešte lepšie a výhodou navyše bola skutočnosť, že kaviareň sídlila v dome oproti obchodu, kde pracoval jej brat. Hoci mali obaja len čerstvých pätnásť rokov, už si začali sporiť na vlastné auto. Odhadli, že im to potrvá minimálne dva roky – za predpokladu, že si nebudú kupovať žiadne cédečká, dévedečká, počítačové hry, šaty či topánky, ktoré boli Sophinou veľkou slabosťou.

Obyčajne s ňou robili ešte dve ďalšie kolegyně, no jedna sa dnes necítila dobre a šla domov skôr a Bernice, ktorá bola zároveň majiteľkou obchodu, odišla po obede do veľkokoškladu po čerstvé zásoby čaju a kávy. Sľúbila, že sa do hodiny vráti, no Sophie vedela, že v skutočnosti jej to potrvá minimálne raz toľko.

Počas leta si Sophie zvykla na rozmanité arómy exotických čajov a káv, ktoré mali v ponuke. Vedela rozlíšiť čaj Earl Grey od Darjeelingu a rozoznala rozdiel medzi kávou z Jávy a Kene. Mala rada kávovú vôňu, no neznášala jej horkastú chuť. Čaj však priam zbožňovala. V posledných týždňoch postupne ochutnávala všetky čaje v ponuke a obľúbila si najmä netradičné bylinkové čaje s ovocnou príchuťou a zvláštnymi arómami.

No teraz zacítila niečo smradľavé a nechutné.

Takmer ako skazené vajcia.

Sophie si priložila plechovicu so sypaným čajom k tvári a zhlboka sa nadýchla. Nos jej naplnila svieža vôňa Assámu – odtiaľ teda zápach nepochádzal.

„Čaj sa má piť, nie vdychovať.“

Sophie sa obrátila a videla, že do obchodu vošla Perry Flemingová. Bola to vysoká elegantná dáma, ktorej vek sa dal určiť len ako niečo medzi štyridsiatkou a šesťdesiatkou. Zamladi musela byť krásavica a ešte aj dnes bola veľmi príťažlivá. Mala tie najžiarivejšie, najzelenšie oči, aké kedy Sophie videla, a to ju privádzalo k úvahe, či táto staršia dáma nenosí kontaktné šošovky. Vlasy mala Perry kedysi čierne ako uhoľ, no teraz boli popretkávané striebrom a Perry ich nosila zapletené do komplikovaného vrkoča, ktorý jej siahla až k drieku. Mala drobné dokonalé zuby a okolie očí jej zdobili jemné mimické vrásky.

Obliekala sa oveľa elegantnejšie než jej manžel a dnes mala na sebe mätovo zelené letné šaty bez rukávov, ktoré ladili s farbou jej očí a podľa Sophinho odhadu boli ušité z čistého hodvábu.

„Len sa mi zdalo, že akosi čudne páchne,“ povedala Sophie. Znovu privoňala k čaju. „Teraz vonia normálne,“ dodala, „ale na chvíľu sa mi zazdalo, že páchne ako... ako... tak nejako ako skazené vajcia.“

Ako rozprávala, hľadela na Perry. Zaskočilo ju, keď videla, že ženine jasné oči sa doširoka otvárajú a že sa otáča, aby dovidela na druhú stranu ulice... a vtom všetky sklené tabuľky na kníhkupectve popraskali a dve sa dokonca rozleteli na prach. Na chodník sa vyvalili kúdoly zeleného a žltého dymu a vzduch naplnil puch skazených vajec. Sophie pritom postrehla aj ďalšiu arómu – ostrejší závan mentolu.

Ženine pery sa pohli a spomedzi nich vyšiel šepot: „Och, nie... nie teraz... nie tu!“

„Pani Flemingová... Perry?“

Perry sa zvrtila k Sophie. Mala divoký a vydesený pohľad a do jej zvyčajne bezchybnej angličtiny sa vkradol náznak cudzokrajného prízvuku. „Ostaň tu, nech sa deje čokoľvek – ostaň tu a skry sa.“

Sophie už-už otvárala ústa, aby sa spýtala viac, keď jej odrazu zaľahlo v ušiach. Sťažka prehltna a vtom uvidela, ako sa na kníhkupectve rozleteli dvere a na ulicu vypadol jeden z mohutných mužov, ktorých si predtým všimla. Teraz bol bez klobúka i okuliarov a Sophie zazrela záblesk jeho mŕtvolnej pokožky a sivých, akoby mramorových očí. Na chvíľu zostal prikrčený

uprostred ulice a potom zdvihol ruku, aby si zaclonil tvár pred slnkom.

Sophie mala odrazu pocit, akoby jej žalúdok naplnilo čosi chladné a ťažké.

Pokožka na mužových rukách sa hýbala. Pomaly sa posúvala a mazľavo mu stekala do rukáva – vyzeralo to, akoby sa mu topili prsty. Na asfalt caplo niečo, čo vyzeralo ako guča sivého blata.

„Golemovia,“ vydýchla Perry. „Božemôj, on stvoril golemov.“

„Glumovia?“ spýtala sa Sophie vyschnutými ústami, ktoré boli náhle akési primalé pre jazyk. „Glumovia – ako z Pána prsteňov?“

Perry kráčala k dverám. „Nie, toto sú golemovia,“ odvetila neprítomne. „Muži z hlíny.“

Sophie to meno nič nevravelo, no so zmesou úžasu a hrôzy sledovala, ako sa ten tvor – golem – na ulici snaží odpلاziť z dosahu slnka do tieňa pod markízou. Ako obrovský slimák za sebou zanechával vlhkú blatistú stopu, ktorá na ostrom slnku bleskovo schla. Skôr ako sa vtackal naspäť do kníhkupectva, Sophie zachytila jeho tvár. Črty sa mu roztopili ako tekutý vosk a pokožku mu pokrývala pavučina jemných prasklín. Pripomenulo jej to povrch rozpukanej púšte.

Perry vybehla na ulicu. Sophie videla, ako si rozpustila vrkoč a potriasla hlavou. Namiesto toho, aby jej vlasy klesli na chrbát, vznášali sa jej okolo tváre ako v jemnom vánku. Až na to, že bolo úplné bezvetrie.

Sophie na chvíľu zaváhala a potom schmatla zmeták a rozbehla sa cez ulicu za Perry. V kníhkupectve je predseda Josh!

V kníhkupectve vládol chaos.

Kedysi usporiadané police knižníc a starostlivo rozmiestnené stoly ležali rozmetané a rozlámané po celej miestnosti. Skrinky boli porozbíjané, regály zlámané, ozdobné rytiny a mapy sa zničené váľali na zemi. Vo vzduchu sa vznášal puch hniloby a rozkladu – rozpadnutý papier a drevo vyschlo a zotlelo, ba dokonca aj strop bol rozbrázdnený a rozpraskaný, omietka opadla a odhalila drevené trámy, spomedzi ktorých viselo elektrické vedenie.

V strede miestnosti stál drobný sivý muž. Úzkostlivo si zmetal z rukávov kabáta prach, zatiaľ čo dvaja golemovia prehľadávali pivnicu. Tretí golem, zničený a stuhnutý po pobyte na slnku, sa nemotorne opieral o zničenú knižnicu. Z kýptov rúk mu opadávali vločky sivej blatistej pokožky.

Sivý muž sa obrátil, keď Perry so Sophie v päťách vtrhli do obchodu. Jemne sa uklonil. „Á, madam Perenelle. Kládol som si otázku, kde ste.“

„Kde je Nicholas?“ spýtala sa Perry. Vyslovila to meno ako *Nikola*. Sophie videla, ako sa jej vo vlasoch zavlnil výboj statickej elektriny, sprevádzaný bielymi a modrými iskričkami.

„Predpokladám, že dolu. Moji tvorovia ho už hľadajú.“

So zmetákom pevne zovretým v oboch rukách sa Sophie prešmykla okolo Perry a zakrádala sa na opačnú stranu miestnosti. Josh. Kde je Josh? Vôbec nechápala, čo sa to deje, a bolo jej to jedno. Potrebovala len nájsť svojho brata.

„Vyzeráte skvele ako vždy,“ pokračoval sivý muž s pohľadom upretým na Perry. „Nezostarli ste ani o jediný deň.“ Opäť sa uklonil starosvetsky dvorným spôsobom, ktorý bol preňho prirodzený. „Vidieť vás je pre mňa vždy potešením.“

„Bodaj by som ja mohla povedať to isté o vás, Dee.“ Perry vošla ďalej do miestnosti, pohľad jej kmital z jednej strany na druhú. „Hneď som spoznala váš odporný pach.“

Dee privrel oči a zhlboka sa nadýchol. „Ja mám arómu síry celkom rád. Je taká...“ odmlčal sa. „Taká dramatická.“ Potom opäť otvoril zelené oči a úsmev mu zmizol z pier. „Prišli sme si po Knihu, Perenelle. A nevravte mi, že ste ju zničili,“ dodal. „Vaša pozoruhodne dobrá kondícia je jednoznačným dôkazom, že existuje.“

Akú knihu, uvažovala Sophie, rozhliadajúc sa po miestnosti; obchod je predsa plný kníh.

„My sme strážcami Knihy,“ odvetila Perenelle a čosi v jej hlase Sophie donútilo, aby na ňu pozrela. Dievča zmeravelo, oči i ústa doširoka otvorené od hrôzy. Perry Flemingovú obklopovala strieborná hmľa, ktorá sa jej dvíhala z pokožky v tenučkých vláknach. Miestami bola svetlá a priehľadná, no okolo rúk sa koncentrovala v takej hustote, že to vyzeralo, akoby mala Perry navlečené kovové rukavice. „Nikdy ju nedostanete,“ odsekla.

„Ale áno,“ povedal Dee. „Všetky ostatné cennosti sme už v priebehu rokov získali. Zostáva len Kniha. Tak si to teraz nesťažujte a prezradte mi, kde je...“

„Nikdy!“

„Vedel som, že to poviete,“ odvetil Dee a vtom sa na Perry vrhol obrovský golem. „Vy ľudia ste takí predvídateľní.“

Nick Fleming s Joshom práve otvárali dvere na čistiarni, keď Perry so Sophie prebehli cez ulicu a zmizli v kníhkupectve. „Otvor tie dvere!“ vyštekol Nick a siahol si pod tričko. Z obyčajného

plátenného vrecúška, ktoré mu viselo okolo krku, vytiahol čosi, čo vyzeralo ako knižka viazaná v medených doskách.

Josh vyrazil závoru a roztvoril dvere. Nick z nich vytrieľil von a v behu prehadzoval stránky v knihe, akoby čosi hľadal. Josh sa náhlil za ním do kníhkupectva a pritom zazrel na hrubých žltých listoch knižky ozdobné písmo a geometrické obrazce.

Nick s Joshom vbegli práve vo chvíli, keď sa golem dotkol Perry.

A vybuchol.

Jemný zrnitý prášok naplnil vzduch a na podlahu sa zviezol ťažký čierny kabát. V prachu pod ním sa ešte chvíľu zvíjal drobný tvor a potom sa odplazil preč.

Nickov a Joshov príchod však na okamih odviezol Perrinu pozornosť. Trochu sa pootočila... a v tom momente si Dee prešiel ľavou rukou popred zrak a na podlahu dopadla miniatúrna krištáľová guľa.

Odrazu akoby v miestnosti vybuchlo slnko.

Tá žiara bola neuveriteľná. Zaplavila celú miestnosť ostrým, oslepujúcim strašidelným svetlom a spolu s ním priestor naplnil silný zápach – zmes pachu spálených vlasov a prihoreného jedla, tlejúcich listov a roztaveného kovu sa miesila so štipľavými výparmi motorovej nafty.

Josh si všimol svoju sestru práve vo chvíli, keď Dee vypustil krištáľovú guľu. Bol čiastočne krytý Nickom a Perry, ktorých svetelný lúč zrazil na zem. Svetlo preniklo Joshovi hlboko do očí a pred zrakom sa mu rozkmital kaleidoskop čiernobielých výjavov. Videl, ako Nickovi padá z ruky kniha v kovových

doskách... videl, ako Perry obklopili dve čierne siluety, a počul jej tlmený výkrik... a videl, ako sa Dee s triumfálnym pazvukom zmocnil knihy, zatiaľ čo Nick naslepo šmátral po podlahe.

„Prehral si, Nicholas,“ zasyčal Dee, „tak ako vždy. A ja si teraz vezmem všetko, čo ti je na svete najvzácnejšie – tvoju milovanú Perenelle i tvoju Knihu.“

Josh sa pohl, skôr ako si to vôbec uvedomil. Hodil sa na Deeho a využil moment prekvapenia. Josh bol na svojich pätnásť rokov vysoký a ťažký – dosť urastený na to, aby bol futbalovým útočníkom. Zvalil Deeho na zem a vyrazil mu knihu z rúk. Pod končekmi prstov zacítil kovovú väzbu a zachytil knihu v momente, ako ho neznáma sila zdvihla zo zeme a hodila do kúta miestnosti. Pristál na kope kníh, ktoré stlmili jeho pád. Pred očami sa mu roztancovali čierne škvrny a záblesky dúhového svetla.

Sklonila sa nad ním Deeho sivá silueta a ruka v rukavici sa natiahla za knihou. „Myslím, že toto je moje.“

Josh zovrel knihu pevnejšie, no Dee mu ju jednoducho vykrútil z ruky.

„Hej! Okamžite! Pusti! Môjho! Brata!“ Sophie Newmanová vykrikla päť slov a s každým výkrikom tresla Deeho zmetákom po chrbte.

Dee na ňu ledva pozrel. V jednej ruke zvieral knihu, druhou schmatol zmeták a zamrmlal jediné slovo. Zmeták okamžite spráchnivel a rozpadol sa v Sophiných rukách na hrbu triesok. „Máš šťastie, že som dnes dobre naladený,“ šepol, „inak by sa to isté stalo aj s tebou.“

A potom sa Dee so svojimi dvoma zvyšnými golemami po-

bral von zo zničeného obchodu. Medzi sebou vliekli vzpierajúcu sa Perry a zabuchli dvere. Nastalo dlhé ticho a potom sa na zem zrútila i posledná dosiaľ neporušená polica plná kníh.

Štvrtá kapitola

„Predpokladám, že políciu volať nebudeme.“ Sophie Newmanová sa oprela o knižnicu a objala si rukami plecia, aby zmiernila triašku, čo jej prechádzala telom. Sama bola prekvapená, ako pokojne a rozumne znie jej hlas. „Mali by sme im oznámiť, že Perry uniesli...“

„Perry zatiaľ nijaké nebezpečenstvo nehrozí.“ Nick Fleming sa usadil na jednu zo spodných priečok prenosných knihovníckych schodíkov. Hlavu si držal v dlaniach, zhlboka dýchal a občas zakašlal, aby si prečistil pľúca od zvířeného prachu a špiny. „No máš pravdu, na políciu nepôjdeme.“ Pokúsil sa o úsmev. „Nie som si istý, či by sme im vedeli povedať aspoň niečo, čomu by rozumeli.“

„Nie som si istý, či tomu vôbec rozumieme my,“ povedal Josh. Sedel na jedinej nezničenej stoličke, ktorá v kníhkupectve zostala. Hoci si nič nepolámал, bol celý doudieraný a tušil, že v nasledujúcich dňoch budú jeho sinky hrať všemožnými pur-

purovými odtieňmi. Naposledy sa podobne cítil po zrážke so zadákom počas futbalového zápasu. Vlastne, toto bolo horšie. Keď ho zrazil ten zadák, aspoň vedel, čo sa deje.

„Možnože kdesi v obchode unikol plyn,“ začal Nick obozretne, „a všetko, čo sme tu videli a zažili, je len naša spoločná halucinácia.“ Zmlkol a zahľadel sa na Sophie a Josha.

Dvojčatá k nemu zdvihli tváre s rovnakým výrazom nedôvery a jasnými modrými očami, ešte vždy rozšírenými od strachu. „Slabé,“ zhodnotil napokon Josh.

„Veľmi slabé,“ súhlasila Sophie.

Nick pokrčil plecami. „A ja som si myslel, že je to dosť dobré vysvetlenie. Objasňovalo by ten pach, výbuch v obchode a tiež... všetky tie čudné veci, čo si myslíte, že ste videli,“ rýchlo dopovedal.

Sophie si už dávnejšie všimla, že dospelí majú problém vymyslieť dobrú výhovorku. „Nám sa nič nezдалo,“ povedala pevne. „Tých golemov sme si nevymysleli.“

„Koho?“ spýtal sa Josh.

„Tí mohutní chlapi sa volajú golemovia. Sú z hlíny,“ vysvetlila mu sestra. „Perry mi to povedala.“

„Vážne?“ zamrmľal Fleming. Poobzeral sa po zničenom obchode a potriasol hlavou. Stačili necelé štyri minúty a všetko sa ocitlo v troskách. „Prekvapilo ma, že vzal so sebou golemov. V teplejšom podnebí sú zvyčajne veľmi nespoľahliví. Ale poslúžili mu. Dostal to, po čo prišiel.“

„Tú knihu?“ spýtala sa Sophie. Zazrela ju v Joshovej ruke tesne pred tým, ako mu ju mužík vytrhol. Hoci sa práve nachádzala v obchode plnom kníh a ich otec vlastnil rozsiahlu zbierku

antikvárných publikácií, takú knihu dosiaľ nevidela. Vyzerala, akoby bola viazaná v doskách z patinovaného kovu.

Fleming prikývol. „Hľadal ju veľmi dlho,“ povedal ticho a do svetlých očí sa mu vkradol vzdialený a neprítomný výraz. „Veľmi, veľmi dlho.“

Josh sa pomaly postavil. Chrbát i plecia ho stále boleli. Podal Nickovi dve pokrčené stránky z knihy. „No, úplne celú ju nedostal. Keď mi vytrhol knihu z ruky, toto mi z nej zostalo.“

Fleming sa s neartikulovaným výkrikom vrhol na stránky. Zviezol sa na zem, odhrnul nabok roztrhané knihy a rozlámané police a položil obe stránky na dlážku, jednu vedľa druhej. Ruky s dlhými prstami sa mu slabo chveli, keď sa snažil pokrčené stránky vyrovnáť. Dvojčatá si k nemu z oboch strán kľakli, sústredene sa zahľadeli na listy papiera pred sebou a pokúšali sa pochopiť, čo vidia.

„Toto si celkom určite nepredstavujeme,“ zašepkala Sophie a dotkla sa stránky ukazovákom.

Hrubé listy mali dobrých pätnásť centimetrov na šírku, asi dvadsaťtri na výšku a boli vyrobené z čohosi, čo vyzeralo ako lisovaná kôra stromu. Na povrchu boli jasne viditeľné vlákenná lyka a kúsočky listov a obe stránky boli pokryté ostrým, kľukatým rukopisom. Prvé písmeno v ľavom hornom rohu každej stránky bolo ovenčené krásnymi zlatými a červenými ornamentmi, zatiaľ čo zvyšok textu bol napísaný červeno-čiernym atramentom.

A jednotlivé slová sa hýbali.

Sophie s Joshom sledovali, ako sa písmenká posúvajú po stránke ani miniatúrne chrobáčky, preskupujú sa do slov a po-

tom sa nanovo rozpadajú; chvíľkami sa im zdalo, že dávajú zmysel v takých jazykoch ako latinčina či stará angličtina, no vzápätí sa menili na akési starodávne symboly, pripomínajúce egyptské hieroglyfy či keltské runy.

Fleming si vzdychol. „Nie, toto sa vám naozaj nezdá,“ vyriekol nakoniec. Siahol si za tričko a vylovil spod neho cviker na dlhej čiernej stuhe. Boli to staromódne okuliare bez bočníc, navrhnuté tak, aby držali zacviknuté na koreni nosa. Nick sa naklonil nad zvíjajúce sa písmenká a sklá cvikra pritom použil ako lupu. „Ha!“

„Nejaké dobré správy?“ spýtal sa Josh.

„Vynikajúce! Chýba mu hlavné zaklínadlo.“ Stisol Joshovi zranené rameno, až od bolesti zažmurkal. „Ak by si si mal vybrať z celej Knihy len dve strany, bez ktorých bude bezcenná, nemohol by si si zvoliť lepšie!“ Široký úsmev sa mu z tváre náhle vytratil. „Keď to Dee zistí, vráti sa a ručím vám, že tentoraz si so sebou nevezme len golemov.“

„Kto je ten sivý muž?“ spýtala sa Sophie. „Aj Perry mu hovorila *Dee*.“

Nick pozbieral stránky a vstal. Sophie sa k nemu obrátila a všimla si, že odrazu vyzerá staro a unavene... Neuveriteľne unavene. „Ten sivý muž je doktor John Dee, jeden z najmocnejších a najnebezpečnejších ľudí sveta.“

„V živote som o ňom nepočul,“ povedal Josh.

„Už to, že sa mu darí zostať utajeným v modernom svete, je znak skutočnej moci. Dee je alchymista, kúzelník, bosorák a čiernokňažník – a každé z týchto slov znamená niečo iné.“

„Hovoríme o mágii?“ spýtala sa Sophie.

„Myslel som si, že kúzla neexistujú,“ poznamenal sarkasticky Josh a hneď sa aj zahanbil, keď si spomenul na všetko, čo práve videli a zažili.

„Práve ste zápasili s výtvormi mágie – golemovia sú ľudia stvorení z blata a vlhkej hliny, ktorých k životu prebudí jedno jediné magické slovo. Stavil by som sa, že ľudí, ktorí v tomto storočí stretli golema, by sme mohli spočítať na prstoch jednej ruky – a ešte menej bude tých, čo to stretnutie prežili.“

„To on oživil tých tvorov?“ spýtala sa Sophie. „Ako?“

„Stvoriť golema je jednoduché – kúzlo je staré ako ľudstvo samo. Oživiť ich je už trochu ťažšie a ovládať ich je prakticky nemožné.“ Vzdychol si. „Ale nie pre doktora Johna Deeho.“

„Kto to vlastne je?“ zauvažovala Sophie nahlas.

„Doktor John Dee bol dvorným kúzelníkom kráľovnej Alžbety I. Anglickej.“

Sophie sa neisto zasmiala, nevediac, či má Nickovi Flemingovi veriť. „Ale to sú predsa stovky rokov – a ten sivý mužík nemohol mať viac než päťdesiat.“

Nick Fleming sa opäť zviezol na podlahu a prehraboval sa v knihách, až kým nenašiel, čo hľadal: zväzok s nápisom *Anglicko za čias kráľovnej Alžbety*. Roztvoril knihu. Vedľa stránky s portrétom kráľovnej Alžbety I. sa vynímala starobylá rytina muža s ostrými rysmi a končistou briadkou. Odev sa líšil, no i tak nebolo pochyb, že je to muž, ktorého pred chvíľou spoznali.

Sophie si vzala knihu, ktorú im Nick podával. „Tu sa píše, že Dee sa narodil roku 1527,“ povedala tichučko. „Znamenalo by to, že má skoro päťsto rokov.“

Josh sa postavil vedľa sestry. Zísal na obrázok, potom sa roz-

hliadol po izbe. Keď sa zhlboka nadýchol, ešte stále dokázal rozoznať tú zvláštnu arómu, arómu mágie. Lebo práve to cítil – žiadny mentol ani pach skazených vajec, ale arómu kúziel. „Dee vás pozná,“ povedal napokon. „Pozná vás veľmi dobre,“ dodal.

Fleming sa prechádzal po obchode, berúc pritom do rúk veci, ktoré vzápätí púšťal späť na zem. „Veru ma pozná,“ povedal. „A pozná aj Perry. Poznáme sa už veľmi dlho... dlho-predlho.“ Pozrel na dvojčatá a takmer bezfarebné oči mu potemneli a nadobudli ustarostený výraz. „Čo je horšie, teraz ste už do toho zatiahnutí aj vy, takže všetky rozprávky a vytáčky musia ísť bokom. Ak to máte prežiť, musíte poznať pravdu...“

Josh so Sophie sa na seba pozreli. Oboch zaujala veta: *Ak to máte prežiť...*

„Moje skutočné meno je Nicholas Flamel. Narodil som sa vo Francúzsku roku 1330. Perry sa v skutočnosti volá Perenelle a je odo mňa o desať rokov staršia. Ale neprezradte jej, že som vám to povedal,“ dodal rýchlo.

Josh pocítil, ako sa mu zovrel a skrútil žalúdok. Mal sto chutí označiť to všetko za nezmysel, zasmiať sa a trochu sa i nahnevať na Nicka, že im múti hlavu takými hlúposťami. Pravda však bola, že celé telo ho pálilo a bolelo od nárazu, keď ho cez miestnosť prehodil ten... kto vlastne?! A pamätal sa aj na golema, ktorý zdrapil Perry – Perenelle – a potom sa pod jej dotyk rozpadol na prach.

„Kto... kto vlastne ste?“ vyslovila Sophie otázku, ktorú malo na perách i jej dvojča. „Kto vy dvaja s Perenelle v skutočnosti ste?“

Nick sa usmial, no bol to chladný úsmev bez štipky humo-

ru – a vďaka nemu im na okamih takmer pripomenul Deeho. „Sme legenda,“ povedal prosto. „Kedysi – veľmi dávno – sme boli obyčajní ľudia, no potom som kúpil tú knihu – Knihu mága Abraháma, všeobecne známu aj ako Kódex. Odvtedy sa všetko zmenilo. Perenelle sa zmenila. Ja som sa zmenil. A stal som sa Alchymistom. Najväčším alchymistom všetkých čias, ktorého vyhľadávali králi, princovia, cisári, ba dokonca i sám pápež. Objavil som tajomstvo kameňa mudrcov, skryté hlboko v knihe prastarej mágie – naučil som sa premieňať obyčajný kov na zlato a bezcenné kamene na vzácne drahokamy. Ale predovšetkým som objavil kombináciu bylín a kúziel, ktorá dokáže odvrátiť choroby i smrť. Perenelle a ja sme sa stali prakticky nesmrteľnými.“ Zdvihol ruku s roztrhanými stránkami. „A teraz z celého Kódexu ostalo len toto. Dee a jeho kumpáni hľadali Knihu mága Abraháma celé stáročia. Teraz sa jej zmocnili. A mojej Perenelle tiež,“ dodal trpkou.

„Ale vraveli ste, že bez tých strán sa Kniha nedá použiť,“ rýchlo mu pripomenul Josh.

„To je pravda. To, čo v Knihe je, by mohlo Deeho zamestnať na pár stoviek rokov, no bez týchto stránok sa ďalej nepohne,“ súhlasil Nick a na okamih sa na listy zamyslene zahľadel. „Určite sa po ne vráti.“

„Ale je za tým ešte niečo viac, však?“ spýtala sa Sophie náhlivo. „Niečo dôležité.“ Bola si istá, že Flamel si čosi nechal pre seba; dospeli to vždy tak robia. Ich rodičom trvalo celé mesiace, kým sa odhodlali jej i Joshovi oznámiť, že leto strávia v San Franciscu.

Nick po nej strelil pohľadom a opäť tak pripomenul Deeho,

ktorý na ňu predtým pozrel s podobným výrazom – bolo v ňom čosi chladné a neľudské. „Áno, je za tým aj niečo iné,“ povedal váhavo. „Bez tej knihy ja i Perenelle začneme starnúť. Nápoj nesmrteľnosti treba každý mesiac pripraviť znova. Kým mesiac vstúpi do splnu, zostarneme a skonáme. A ak my zomrieme, potom zlo, s ktorým sme tak dlho zápasili, bude sláviť víťazstvo. Zem opäť ovládnu Staršie rasy.“

„Staršie rasy?“ spýtal sa Josh zvýšeným, preskakujúcim hlasom. Sťažka prehltol a uvedomil si, že mu srdce v hrudi bije ako opreteký. Z popoludnia, ktoré sa začalo ako obyčajné, všedné štvrtkové poobedie, sa vyvinulo čosi čudné a desivé. Josh rád hrával počítačové hry a prečítal aj zopár fantasy románov a v nich výraz *starší* vždy znamenal akési prastaré a nebezpečné zlo. „Starší – ako od slova *stary*?“

„Veľmi, veľmi starý,“ spresnil Nick.

„Chcete tým povedať, že takých, ako je Dee a vy, je tu viac?“ spýtal sa Josh a vzápätí zažmurkal, keď ho Sophie kopla do členka.

Flamel sa otočil a pozrel na Josha, bezfarebné oči mu tentoraz zaclonil hnev. „Áno, takých, ako je Dee, je viac a tiež aj takých, ako som ja, ale Dee a ja nemáme nič spoločné. A nikdy sme ani nemali,“ dodal Flamel trpkó. „Zvolili sme si odlišné cesty a tá jeho ho zaviedla do veľmi temných končín. Tiež je nesmrteľný, no dokonca ani ja si nie som istý, akým spôsobom si uchováva mladosť. Ale pritom sme obaja ľudia.“ Obrátil sa k pokladnici, ktorá ležala rozbitá na zemi, a kým hovoril, vyberal z nej peniaze. Keď sa obrátil naspäť k dvojčatám, zarazil ich chmúrny výraz jeho tváre. „Tí, ktorým Dee slúži, nie sú a nikdy ani neboli

súčasťou ľudskej rasy.“ Napchal si peniaze do vreciek a zo zeme zdvihol ošúchaný kožený kabát. „Musíme odtiaľto vypaďnúť.“

„Kam chcete ísť? Čo budete robiť?“ spýtala sa Sophie.

„A čo my?“ dokončil za ňu vetu Josh, práve tak, ako ona často dopĺňala jeho.

„Najprv vás musím dostať do bezpečia, skôr než si Dee všimne, že mu chýbajú tie strany. Potom pôjdem hľadať Perenelle.“

Dvojčatá si vymenili pohľady. „Prečo nás musíte dostať do bezpečia?“ spýtala sa Sophie.

„My predsa nič nevieme,“ doplnil ju Josh.

„Keď Dee zistí, že Kniha nie je kompletná, vráti sa po zvyšné strany. A ubezpečujem vás, že každého svedka týchto udalostí vymaže z povrchu zemského.“

Josh sa rozosmial, no smiech mu zamrel v hrdle, keď si všimol, že jeho sestra sa tvári smrteľne vážne. „Chcete povedať...“ oblizol si náhle suché pery, „vravíte, že by nás mohol zabiť?“

Nick Fleming nachýlil hlavu nabok a zamyslel sa. „Nie,“ odvetil napokon, „nezabil by vás.“

Josh si uľahčene vydýchol.

„Verte mi,“ pokračoval Fleming. „Dee vám môže urobiť čosi oveľa horšie. Oveľa, oveľa horšie.“

Piata kapitola

Dvojčatá stáli na chodníku pred kníhkupectvom, sklo z vybitých okien im prašalo pod nohami. Sledovali, ako Nick vytáhuje kľúč. „Ale my predsa nemôžeme len tak odísť,“ povedala Sophie rázne.

Josh prikývol. „Nikam nejdeme.“

Nick Fleming – alebo Flamel, ako ho dvojčatá v duchu začali nazývať – zvrtol kľúč v zámku dverí a zatlačil ich. Spoza nich bolo počuť, ako knihy vnútri padajú na podlahu. „Tento obchod som mal naozaj rád,“ zamrmľal Flamel, „pripomínal mi moje úplne prvé zamestnanie.“ Pozrel na Sophie a Josha. „Nemáte na výber. Ak chcete prežiť do večera, musíte teraz zmiznúť.“ Potom sa obrátil, náhlivo zamieril ku Kávovej šálke oproti a v behu si navliekal starý kožený kabát. Dvojčatá na seba pozreli a vzápätí sa rozbehli za ním.

„Máš kľúče od kaviarne?“

Sophie kývla hlavou. Vytiahla kľúčenku s obrázkom mosta

Golden Gate a dvoma kľúčmi. „Ale keď sa Bernice vráti a zistí, že kaviareň je zamknutá, možno hneď zavolať na políciu alebo...“

„Máš pravdu,“ súhlasil Flamel. „Nechaj jej odkaz. Niečo stručné – že si musela narychlo odísť, stalo sa niečo nepredvídané alebo tak... a že som išiel s tebou. Naškrab odkaz tak, aby to vyzeralo, že si ho písala v rýchllosti. Vaši rodičia sú ešte vždy na výskume v Utahu?“ Rodičia dvojčiat boli archeológovia, momentálne pracujúci pre Sanfranciskú univerzitu.

Sophie prikývka. „Budú tam ešte minimálne šesť týždňov.“

„Bývame u tety Agnes na Pacific Heights,“ dodal Josh. „U našej tetušky Agónie.“

„Nemôžeme len tak zmiznúť. Bude na nás čakať s večerou,“ povedala Sophie. „Keď meškáme čo len päť minút, už sa nervovo rúca. Minulý víkend, keď sa pokazila električka a meškali sme hodinu, stihla medzičasom zavolať našim rodičom.“ Teta Agnes mala osemdesiatštyri rokov, a hoci jej neustále obskakovanie dovádzalo dvojčatá do zúfalstva, mali ju rady.

„Takže aj pre ňu treba vymyslieť vysvetlenie,“ povedal Flamel bez okolkov a so Sophie za päťami sa vrátil do kaviarne.

Josh trochu zaváhal, kým vstúpil do chladných a sladko voňajúcich priestorov Kávovej šálky. Stál na chodníku s ruksakom cez jedno plece a pohľadom prebehol ulicu. Ak ste si odmysleli úlomky skla ligotajúce sa na chodníku pred kníhkupectvom, všetko ostatné sa zdalo úplne normálne – ako v bežné popoludnie uprostred týždňa. Ulica bola pokojná a tichá, vo vzduchu bolo cítiť júnovú horúčavu a slabý závan oceána. Krížom cez záliv, kdesi za Rybárskym prístaviskom, zahúkala loď

a ten hlboký zvuk znel vzdialene a osamelo. Všetko vyzeralo viac-menej rovnaké ako pred polhodinou.

A predsa...

A predsa sa čosi zmenilo. Už to nikdy nebude také ako predtým. Za posledných tridsať minút sa Joshov starostlivo usporiadaný svet zachvel a nezvratne zmenil. Bol normálny prvák na strednej, žiadny génius, no ani žiadny hlupák. Hral futbal, falošne spieval v kamošovej kapele a mal vyhladených zopár báb, ktoré sa mu páčili, no skutočnú frajerku zatiaľ nemal. Občas sa zahral na počítači a preferoval strieľačky ako Quake a Doom či Unreal Tournament, lebo automobilové hry mu nešli a v hre Myst sa vždy stratil. Zbožňoval Simpsonovcov a hlášky z nich vedel citovať spamäti; mal rád aj Shreka, hoci to nikdy nepriзнаl; nový Batman sa mu zdal v pohode a X-Meni super. Dokonca sa mu celkom páčil aj nový Superman, napriek tomu, čo hovorili ostatní. Bol skrátka obyčajný chalan.

Ale obyčajné decká sa zvyčajne neocitnú uprostred magického súboja dvoch neveriteľne starých čarodejníkov.

Mágia predsa neexistuje. Čary sa robia filmovými trikmi. A kúzla patria do kúzelníckych predstavení s králikmi a holubicami a niekedy aj tigrami a Davidom Copperfieldom, ktorý reže ľudí pílkou a vznáša sa nad obecnstvom. No nič také ako skutočná mágia nejestvuje.

Ale ako si má potom vysvetliť to, čo sa práve udialo v kníhkupectve? Videl, ako sa police menia na spráchnivené drevo, ako sa papier rozpadáva na jednotlivé vlákna, cítil pach skazených vajec, ktorý sprevádzal Deeho kúzla, a tiež príjemnejšiu vôňu mentolu, keď čaroval Fleming – teda Flamel.

Josh Newman sa v lúčoch popoludňajšieho teplého slnka zachvel a utiahol sa do Kávovej šálky. Tam otvoril ruksak a vybral z neho obitý noteboook. Potreboval sa v kaviarni napojiť na internet, aby si vyhľadal zopár mien: doktor John Dee, Perennelle a najmä Nicholas Flamel.

Sophie naškrabala odkaz na servítku a potom si ho prečítala, obhrýzajúc ceruzku. *Pani Flemingovej prišlo zle. Únik plynu v obchode. Šli sme k lekárovi, pán Fleming je s nami. Inak všetko OK. Neskôr brnkнем.*

Ak sa Bernice vráti a nájde podnik zavretý tesne pred podvečerným návalom zákazníkov, nepoteší sa. Sophie tipovala, že by dokonca mohla prísť o prácu. Povzdychla si, s rozmachom podpísala odkaz, až sa papier pretrhol, a pripevnila ho na pokladnicu.

Nicholas Flamel jej nazrel ponad plece a prečítal si ho. „To je dobré, výborné, dokonca to vysvetľuje, prečo je zavreté aj kníhkupectvo.“ Flamel hodil pohľadom smerom k Joshovi, ktorý zúrivo ťukal do klávesnice počítača. „Podíme!“

„Len som si kontroloval maily,“ zamrmľal Josh, vypol noteboook a zavrel ho.

„V takejto situácii?“ spýtala sa Sophie neveriacky.

„Život ide ďalej – maily nepočkajú,“ pokúsil sa Josh o úsmev, ktorý však rýchlo vyprchal.

Sophie schmatla svoju kabelku a džínsovú retro bundu a posledný raz sa rozohľadla po kaviarni. Odrazu ju premkol pocit, že ubehne veľmi veľa času, kým ju opäť uvidí – ale to bolo, samozrejme, smiešne. Zhasla svetlá, postrčila von svojho brata i Nicka Fleminga a potom zapla alarm. Privrela za sebou dvere, zamkla a kľúče vhodila do schránky.

„A teraz čo?“ spýtala sa.

„Teraz zoženieme pomoc a skryjeme sa, kým nevymyslím, čo s vami dvoma,“ usmial sa Flamel. „V skrývaní sme dobrí – my s Perry sme sa skrývali vyše pol tisícročia.“

„A čo bude s Perry?“ spýtala sa Sophie. „Nemôže jej Dee... nejako ublížiť?“ Za posledných pár týždňov, ako Perry začala chodiť do kaviarne, Sophie stihla túto vysokú elegantnú ženu trochu spoznať a obľúbila si ju. Nechcela, aby sa jej stalo niečo zlé.

Flamel potriasol hlavou. „Nemôže. Je príliš silná. Ja som čarodejnícke umenie nikdy neštudoval, ale Perry áno. Momentálne ju Dee môže akurát potlačiť, zabrániť jej využívať vlastnú moc. No v nasledujúcich dňoch začne Perry starnúť a slabnúť. Asi o týždeň, maximálne o dva bude Dee schopný uplatniť proti nej svoju silu. Stále sa však bude mať na pozore. Bude ju držať v zajatí medzi Bránou a Pečaťou...“ Flamel si všimol, ako zmätene sa Sophie tvári. „To sú magické bariéry,“ vysvetlil. „Dee zaútočí, len keď si bude úplne istý víťazstvom. No najskôr sa pokúsi odhaliť rozsah Perrinho mystického poznania. Túžba po poznaní bola vždy Deeho najväčšou silou... a zároveň jeho slabinou.“ Roztržito si poklepkal po vreckách, akoby čosi hľadal. „Moja Perry sa o seba vie postarať. Niekedy mi pripomeňte, aby som vám porozprával, ako si raz poradila s dvojicou gréckych sukúb.“

Sophie prikývla, hoci nemala ani potuchy, čo tie grécke sukuby môžu byť.

Keď Flamel vykročil dolu ulicou, o chvíľu našiel, čo hľadal – malé slnečné okuliare s okrúhlymi sklami. Nasadil si ich, ruky vopchal do vreciek koženého kabáta a začal si pohvizdovať,

akoby ho nič na svete neťažilo. Potom sa obzrel ponad plece. „Podťe. Rýchlo.“

Dvojčatá na seba rozpačito pozreli a potom sa za ním rozbehli.

„Pozrel som si ho na webe,“ zamrmal Josh a vrhol pohľad na sestru.

„Takže to si robil – hneď sa mi nezdalo, že by maily boli až také dôležité.“

„Všetko, čo vrael, sedí; nájdeš ho vo Wikipédii a Google mi o ňom vyhodil zhruba dvestotisíc odkazov. John Dee má skoro desať miliónov odkazov. A je tam dokonca i Perenelle a hovorí sa aj o Knihe a všetkom ostatnom. Dokonca som sa tam dočítal, že keď zomrel, otvorili jeho hrob vykrádači, ktorí hľadali poklad, a hrob bol prázdny – nenašli v ňom ani poklad, ani telo. A zdá sa, že jeho dom v Paríži ešte vždy stojí.“

„Rozhodne nevyzerá ako nesmrteľný kúzelník,“ zahundrala Sophie.

„Nie som si istý, či viem, ako taký kúzelník vyzerá,“ povedal Josh ticho. „Jediný kúzelník, ktorého poznám, je David Copperfield.“

„Ja nie som nijaký kúzelník,“ povedal Flamel, ani sa na nich nepozrel. „Som alchymista, čiže vedec – hoci ide asi o trochu inú vedu, než akú poznáte vy.“

Sophie pridala do kroku. Natiahla ruku, aby ho chytila za rúkav a prinútila trochu spomaliť, no končeky prstov jej popŕhlila statická elektrina. „Au...“ Stiahla ruku späť, končeky prstov jej brneli. Čo to má znamenať?

„Prepáč,“ povedal Flamel. „To je dodatočný efekt toho... no, toho, čo by ste vy nazvali kúzlom. Moja aura – elektrické pole, ktoré mi obklopuje telo – je ešte stále nabitá. Keď sa zrazí s vašou aurou, reaguje práve takto.“ Usmial sa a odhalil dokonale tvarovaný chrup. „Znamená to tiež, že tvoja aura je naozaj silná.“

„Čo je to aura?“

Flamel mlčky urobil zopár dlhých krokov, potom sa obrátil a ukázal na jeden z výkladov. Svetielkoval v ňom nápis TETOVANIE. „Pozrite sem... Vidíte tú žiaru okolo písmen?“

„Ja ju vidím,“ prikývla Sophie, škúliac na písmená. Každé bolo orámované bzučiacim žltým svetlom.

„Telo každej ľudskej bytosti vysiela podobnú žiaru. V dávnej minulosti ju ľudia dokázali jasne vidieť a pomenovali ju *aura*. To slovo je odvodené z gréckeho výrazu pre dych. Ako sa ľudia vyvíjali, väčšina z nich stratila schopnosť auru vnímať. No niektorí to, samozrejme, ešte stále dokážu.“

Josh si posmešne odfrkol.

Flamel naňho vrhol pohľad ponad plece: „Je to fakt. Ruskí manželia Kirlianovci auru dokonca odfotovali. Každý živý organizmus je obklopený elektrickým poľom.“

„Ako vyzerá?“ spýtala sa Sophie.

Flamel zaťukal prstami na sklo výkladu. „Presne takto – ako žiara okolo tela. Aura každého človeka je jedinečná, má jedinečné farby a rôznu silu. Niektoré stabilne žiaria, iné pulzujú; niektoré telo rámujú a iné ho obklopujú celé ako obálka. Z aury sa toho o človeku veľa dozviete – napríklad či je chorý, nešťastný, nahneváný alebo vystrašený.“

„A vy tie aury vidíte?“ zaujímala sa Sophie.

Flamel ich prekvapil tým, že pokrútil hlavou. „Nie, ja to nedokážem. Perry sa to z času na čas podarí. Mne nie. Ale dokážem usmerniť a zacieliť energiu. A to je to, čo ste videli dnes – čistá aurická energia.“

„Myslím, že by som sa to rada naučila,“ povedala Sophie.

Flamel na ňu rýchlo pozrel. „Bud' opatrná v tom, čo si želáš. Za každé využitie takejto moci sa platí.“ Vystrel pažu. Sophie s Joshom ho obstali. Videli, ako sa Flamelovi trasie ruka. A keď sa mu Sophie prizrela do tváre, všimla si, že oči má pretkané krvavými žilkami. „Keď použijete aurickú energiu, spálite pritom toľko kalórií, ako keby ste zabehli maratón. Predstavte si to ako vyčerpávanie batérie. Pochybujem, že by som v súboji s Deem vydržal oveľa dlhšie.“

„Je Dee mocnejší než vy?“

Flamel sa kyslo usmial. „Nekonečne.“ Ruky si vopchal naspäť do vreciek koženého kabáta a znovu sa pohol dolu ulicou. Sophie s Joshom vykročili spolu s ním. V diaľke pred nimi sa nad strechami domov začal rysovať most Golden Gate. „Za posledných päťsto rokov Dee pracoval iba na tom, aby svoje schopnosti čo najväčšmi rozvinul; ja som, naopak, robil všetko pre to, aby som tie svoje skryl a ponechal si len zopár trikov, ktoré sme s Perenelle potrebovali na prežitie. Dee bol odjakživa mocnejší a ani si nechcem predstaviť, čoho môže byť schopný teraz.“ Na úpätí kopca zastal, rozhlíadal sa naľavo i napravo a potom rezko vykročil doľava, smerom ku California Street. „Na otázky bude čas neskôr, teraz sa musíme popohnať.“

„Poznáte Deeho už dlho?“ naliehal ďalej Josh, rozhodnutý získať aspoň niektoré odpovede.

Nicholas Flamel mu venoval ponurý úsmev. „John Dee bol už zrelým mužom, keď som ho prijal za učňa. V tom čase som to bežne robieval a na mnohých svojich učňov som bol neskôr veľmi hrdý. Mal som predstavu, že založím novú generáciu alchymistov, vedcov, astronómov, astrológov a matematikov; že to budú muži a ženy, ktorí raz vytvoria nový svet. A Dee bol azda najtalentovanejším žiakom, akého som kedy mal. Myslím, že sa dá povedať, že sa poznáme už takmer päťsto rokov – hoci za posledných pár desaťročí sme sa príliš často nevidali.“

„Prečo sa stal vašim nepriateľom?“ spýtala sa Sophie.

„Z chamtivosti, zo závesti. . . a tiež kvôli Kódexu, Knihe mága Abraháma,“ povedal Flamel trpkou. „Dlho po nej pátral a teraz ju má.“

„Ale nie celú,“ pripomenul mu Josh.

„Nie, celú nie,“ usmial sa Flamel. Kráčal ďalej s dvojčatami po boku. „Dee sa dozvedel o Kódexe, ešte keď bol mojim učňom v Paríži. Prichytil som ho, keď sa ho pokúsil ukradnúť, a vtedy som pochopil, že sa spojil s Temnými Staršími. Odmietol som sa s ním podeliť o tajomstvá Knihy a strašne sme sa kvôli tomu pohádali. V tú noc prvý raz poslal na mňa a na Perry zabijakov. Boli to len ľudia a ľahko sme si s nimi poradili. Nasledujúcu noc poslal na nás zabijakov, ktorí už do ľudskej rasy nepatrili, a tak sme s Perry vzali Knihu, zbalili si pár vecí a zmizli z Paríža. A odvtedy nás prenasleduje.“

Zastali na svetelnej križovatke. Spolu s nimi čakala na zelenú aj trojica britských turistov a Flamel stíchol, pohľadom varujúc

Sophie a Josha, aby neprehovorili. Na semafore sa zjavila zelená a prešli na druhú stranu. Turisti zamierili vpravo, Nicholas Flamel s dvojčatami sa pohli doľava.

„Kam ste išli, keď ste odišli z Paríža?“ spýtal sa Josh.

„Do Londýna,“ odvetil Flamel krátko. „V roku 1666 nás tam Dee takmer dostal,“ pokračoval. „Poslal na nás Živel ohňa, divé a tupé stvorenie, ktoré takmer zničilo celé mesto. Tá udalosť vošla do histórie ako Veľký požiar.“

Sophie pozrela na Josha. Obaja už o Veľkom požiari Londýna počuli, preberali to na dejepise v rámci svetových dejín. Samu ju prekvapovalo, aká je pokojná – hoci sa práve zhovára s mužom, ktorý o sebe vyhlasuje, že je vyše päťsto rokov starý, a opisuje historické udalosti, akoby bol ich priamym účastníkom. A ona mu verí každé slovo!

„Dee nás ohrozoval aj v Paríži roku 1763,“ pokračoval Flamel. „A potom znova v roku 1835, keď sme žili v Ríme a – zhodou okolností – pracovali ako kníhkupci. To bolo vždy moje najobľúbenejšie povolanie,“ dodal. Stíchol, keď sa priblížili k skupinke japonských turistov, ktorí so zaujatím počúvali výklad sprievodkyne s jasnožltým slnečníkom. Hneď ako sa dostali z ich dosahu, pokračoval v rozprávaní. Zdalo sa, že spomienky spred vyše stopäťdesiatich rokov sú v jeho pamäti ešte stále čerstvé a bolestné.

„Unikli sme do Írska, mysliac si, že na tomto ostrovnom okraji Európy nás nikdy nenájde. Ale on nás sledoval ďalej. V tom čase sa naučil ovládať nadprirodzené bytosti a dve z nich vzal so sebou – Hlad a Chorobu. Niet pochyb, že ich zamýšľal vyslať po našich stopách. V istej chvíli sa mu však vymkli spod

kontroly a hladomor a choroby začali pustošiť úbohú írsku krajinu – v roku 1840 tam počas takzvaného Veľkého hladomoru zomrelo milión ľudí.“ Tvár Nicholasa Flamel stuhla do masky. „Pochybujem, že si to Dee vôbec všimol. Ľudským pokolením odjakživa opovrhoval.“

Sophie opäť hodila očkom po bratovi. Z výrazu jeho tváre vyčítala, že sa pokúša maximálne sústrediť, aby tú záplavu informácií vstrebal. Vedela, že si bude chcieť viaceré detaily overiť na internete. „No nikdy vás nechytí,“ povedala Flamelovi.

„Až do dnešného dňa.“ Pokrčil plecami a smutne sa usmial. „Asi sa tomu nedalo vyhnúť. Približoval sa k nám celé dvadsaťte storočie. Stával sa čoraz mocnejším, naučil sa kombinovať pradávnu mágiu s modernými technológiami. S Perry sme sa dlhý čas skrývali na Newfoundland, až kým na nás nevypustil pravekých vlkov, a potom sme kočovali z mesta do mesta. Začali sme na východnom pobreží, v New Yorku roku 1901, a postupne sme sa presúvali na západ. Myslím, že to bola už len záležitosť času, kedy nás dostihne,“ dodal.

„Kvôli kamerám, fotoaparátom, telefónom a internetu dnes vôbec nie je jednoduché skrývať sa.“

„A tá kniha... ten Kódex, ktorý hľadal...“ začal Josh.

„Kniha mága Abraháma,“ pomohol mu Flamel.

„Prečo je taká výnimočná?“

Nicholas Flamel zastal uprostred chodníka tak náhle, že si to dvojčatá ani nevšimli a kráčali ďalej. Obrátili sa a pozreli za seba. Flamel, tento napohľad úplne obyčajne vyzerajúci muž, naširoko rozťahal ruky, akoby sa chystal hlboko pokloniť. „Pozrite na mňa. Pozrite na mňa! Som starší ako Amerika! To je

na tej knihe také výnimočné.“ Flamel stíšil hlas a naliehavo pokračoval: „No vedzte, že tajomstvo večného života je ešte tým najmenším z tajomstiev, ktoré Kódex obsahuje.“

Sophie si uvedomila, že mimovoľne chytá brata za ruku. Josh jej ju zľahka stisol a ona vedela – bez toho, aby si vymenili čo len slovko –, že je vydesený takisto ako ona.

„S Kódexom sa Dee môže pokúsiť zmeniť tvár sveta.“

„Zmeniť svet?“ Sophin hlas sa premenil na priškrtený šepot a ťažký júnový vzduch odrazu prestúpil chlad.

„Ako ho môže zmeniť?“ naliehal Josh.

„Pretvoriť ho celý nanovo,“ povedal Flamel ticho. „Dee a Temní Starší, ktorým slúži, sa pokúsia pretvoriť svet na taký, akým býval v nepredstaviteľne dávnej minulosti. A v takom svete budú môcť ľudia slúžiť len ako otroci. Alebo potrava.“

Šiesta kapitola

*H*oci existovalo viacero spôsobov, akými mohol komunikovať, doktor John Dee uprednostňoval spôsob populárny v tomto storočí – mobilný telefón. Oprel sa o chladné kožené sedadlo svojej limuzíny, otvoril mobil, namieril ho na Perenelle Flamelovú, ktorá sa ochabnutá a v bezvedomí opierala o dvoch roztečených golemov, a odfotoval si ju.

Madam Perenelle Flamelová. Jeho zajatkyňa. Ten pohľad nazaj stojí za zvečnenie.

Dee vytúkal číslo a odoslal fotku, potom mierne nachýlil hlavu a zahľadel sa na elegantnú ženu oproti sebe. Zajatie Perenelle bolo výsledkom veľkej dávky šťastia a on vedel, že sa mu to podarilo len preto, že na zničenie golemov minula značnú časť svojej energie. Pohládil si končistú briadku. Čoskoro bude musieť vyrobiť ďalších golemov. Pozrel na tých dvoch oproti sebe – aj za ten krátky čas, čo boli vystavení skorému popoludňajšiemu slnku, začali praskať a roztápať sa. Väčší z nich, po

Perenellinej ľavej ruke, za sebou nechával na koženom sedadle čiernu blatistú stopu.

Nabudúce by si možno mal radšej zvoliť niečo iné ako golemov. Tieto hrubé stvorenia fungovali dobre vo vlhkejších klimatických podmienkach, no do podnebia Západného pobrežia sa absolútne nehodili. Rozmýšľal, či ešte má návod na vytvorenie ghúla.

Problém, a to dosť vážny, však predstavovala Perenelle. Dee si skrátka nebol istý, akú veľkú má táto žena moc.

Vysokú elegantnú Francúzku svojím spôsobom odjakživa obdivoval. Keď nastúpil k Nicholasovi Flamelovi za učňa, spočiatku ju mylne podceňoval. Rýchlo však zistil, že Perenelle Flamelová je prinajmenšom rovnako mocná ako jej manžel, ba dokonca v určitých oblastiach ešte mocnejšia. Vlastnosti, vďaka ktorým sa stal Flamel vynikajúcim alchymistom – zmysel pre detail, znalosť pradávnych jazykov či nekonečná trpezlivosť –, ho na druhej strane robili len priemerným čarodejníkom a priam príšerným nekromantom, čiže vyvolávačom duchov. Skrátka, chýbala mu predstavivosť a bohatá fantázia, ktorá bola pre podobné činnosti nevyhnutná; zatiaľ čo Perenelle patrila medzi najmocnejšie čarodejníčky, s akými mal kedy Dee do činenia.

Dee si stiahol jednu zo svojich sivých kožených rukavíc a pustil ju na sedadlo vedľa seba. Naklonil sa k Perenelle, namočil si prst do mláčky blata, ktoré stieklo z jedného z golemov, a namaloval ním špirálovitý symbol na chrbát Perenellinej ľavej ruky. Potom načrtnol zrkadlový obraz znaku i na jej pravú ruku. Opäť ponoril prst do lepkavého bahna, a keď jej ním na čelo maloval tri zvlnené čiary, Perenelle zrazu otvorila jasnozelené oči. Dee sa ihneď stiahol späť na svoje sedadlo.

„Madam Perenelle, ani neviem vypovedať, ako rád vás znovu vidím.“

Perry otvorila ústa a chystala sa odpovedať, z pier jej však nevyšiel ani hlások. Pokúsila sa pohnúť, no okrem toho, že bola v pevnom zovretí golemov, ešte i vlastné svaly jej vypovedali poslušnosť.

„Ach, prosím o prepáčenie, no dovolil som si na vás uvaliť ochranné kúzlo. Je veľmi jednoduché, ale posluži, kým nezariaďim niečo dlhodobejšie.“ Dee sa usmial, no v jeho výraze nebolo ani stopy po veselosti. Vtom mu zavibroval mobil a spustil melódiu zo seriálu Akty X. Dee ho otvoril. „Ospravedlňte ma,“ prehodil k Perenelle.

Na druhom konci sa ozval tenký hlas.

„Dostali ste tú fotku?“ spýtal sa Dee. „Áno, predpokladal som, že vás pobaví – legendárna Perenelle Flamelová v našich rukách. . . Och, som si viac-menej istý, že Nicholas sa ju vydá hľadať. A my budeme naňho pripravení. Tentoraz nám neunikne.“

Perenelle jasne počula, ako sa na druhej strane ktosi chichoce.

„Áno, samozrejme.“ Dee si siahol do vnútorného vrečka a vytiahol z neho knihu viazanú v medených doskách. „Máme Kódex. Konečne.“ Počas rozhovoru začal obracať hrubé stránky. Hlas mu klesol a zrazu nebolo jasné, či sa rozpráva s volajúcim alebo sám so sebou. „Desaťtisíc rokov tajných náuk sústreďených na jednom mieste. . .“

Vzápätí sa mu zlomil hlas. Telefón mu vypadol z ruky a skotúľal sa na zem.

V závere knihy chýbali dve stránky, ktosi ich surovo vyšklbol.

Dee zavrel oči a potom si prudkým pohybom malého jazyka oblizol pery.

„Ten chlapec,“ zasipel, „ten chlapec mi ju vytrhol z ruky.“ Otvoril oči a začal sústredene skúmať posledné stránky. „Možnože neboli dôležité...“ zamrmľal a pustil sa lúštiť pohyblivé, krútiace sa slová. Zameriaval sa na žiarivé iluminované písmená na začiatku každého listu, ktoré boli kľúčom k obsahu stránky... Po chvíli sa strhol a zovrel knihu v chvejúcich sa prstoch. Keď zdvihol zrak, oči mu zlovestne blčali. „Chýba mi Hlavné zaklínadlo!“ zavyl. Okolo hlavy sa mu roztancovali žlté iskierky a zadné sklo za ním pretkali pulzujúce biele praskliny. Zo zubov mu ako sliny vytekali pramienky žltobielej energie. „Späť!“ zreval na šoféra. „Otoč to! Nie, stop, ruším príkaz! Flamel nie je blázon. Budú už dávno preč.“ Schmatol mobil z dlážky a pokúsil sa ovládnuť, vyhýbajúc sa Perenellinmu pohľadu. Zhlboka sa nadýchol, viditeľne sa upokojil a potom vytľukal číslo. „Máme drobný problém,“ svižne oznámil do telefónu pokojným hlasom, zbaveným akejkoľvek emócie. „Zdá sa, že nám chýba pár stránok zo záveru Knihy. Som si istý, že nejde o nič dôležité. Ak by som mohol mať k vám malú prosbičku,“ dodal nenútene, „odkážte Morgiane, že budem potrebovať jej služby.“

Dee si všimol, že Perenelle sa pri tom mene od hrôzy rozšírili oči. Potešene sa zaškľabil. „Povedzte jej, že potrebujem jej zvláštne schopnosti.“ Potom sklapol mobil a pozrel na Perenelle Flamelovú. „Všetko by bolo oveľa jednoduchšie, keby mi odovzdali celý Kódex. Ale teraz musí prísť Morgiana. A vy viete, čo to znamená.“